

Vaszil Holoborogyko

Százszorszépmagként elrepülni

*Tudom, hogy repülő innen nem repít el —
magadnak kell repülni tanulnod.
A házban macskák, nagyon sok macska,
összeszaladtak az egész környékről
(honnan tudtak a távozásomról?),
pedig vadak, nem a mi macskáink,
mondjuk, elvadult macskák nem is léteznek.*

*A macskák jelenléte jelzés és veszély,
ha esetleg madárként távoznék,
észreveszik a vörös foltot a mellkasomon,
mint egy kenderikén,
így kénytelen vagyok százszorszépmag
képében távozni:
nyílt teret keresve elhagyom
a házat,
otthon az udvarról ki az utcára,
ahol végre lélegzik a szél
és távol visz —
a szél lökései most
elbírnak, elbírnak.*

2015

[A madár, gyerekei anyja, nem akarja]

*A madár, gyerekei anyja, nem akarja
hogy valaki elvegye a tojásait,
hogy akár csak hozzájuk érjen,
hogy akár csak rájuk nézzen,
hogy akár csak tudja, hol rejtőznek,
hogy akár csak tudja, vannak egyáltalán.*

Én mégis tudok róla, hogy vannak,
megtudtam valahogy – rájöttem – szinte
véletlenül,
és már tudom, hogy ott rejtőznek épp abban a fészekben,
egy magas fészekben,
nem olyan, hogy egy fán a magasban van,
maga a fészek magas, fészek a fészken,
mintha minden évben a régire újat rakna a madár,
és én nem elég, hogy nézem, hogy csodálom
őket,
és nem elég, hogy hozzájuk érek,
hogy elcsábít a tökéletes forma,
hanem még kézbe is veszek egy tojást,
kettőt akartam, de meggondoltam később,
mert a madártojás szépségének teljességét
egyetlen tojástól is megkapod, egy második az első
benyomáshoz
egyáltalán nem tesz hozzá semmit,
kivéve talán azt a tudást, hogy ez a tökéletes
szépség megduplázódhat.

Nézem, nem tudom levenni a szemem ilyen
szépségről,
a madártojásról a tenyérben:
apró tojás, foltok borítják,
de nem fehér alapon,
halvány rozsdaszín a háttér,
nem találok semmit, amihez mérhetném,
csak hozzád,
és megdöbben, mennyire hasonlítotok egymáshoz:
kerekded tojás, az árnyalata
az arcodé, sőt,
nem elég, hogy az arcodé, azon át
a tiéd egészen.

Visszateszem a tojást az előző helyére, vissza abba
a magas fészekbe:
megszűnök tudni, hogy a madárnak tojása van,
megszűnök tudni, hogy hol rejtőznek,
megszűnök rájuk nézni,
megszűnök hozzájuk érni,
megszűnök a kezemben tartani azt a tojást.

Visszanézek majd, mikor a magas fészektől eljövök,
először –

*téged látlak majd az erdőszélen, levélnél alig vagy
nagyobb,
levélként zöldellve ülsz az ág hegyén,
visszanézek majd újra, és már nem látlak téged,
most visszanézek, nem is vagy,
mert nincs a kezemben az a valami,
amihez hasonlíthatnálak.*

Vaszil Holoborogyko (1945) a luhanszki régióból származó költő, a Kijevi Iskola egyik képviselője. Az egyetemről eltanácsolták egy tiltott politikai anyag terjesztése miatt, így évtizedekig bányászként, illetve egy kolhozban dolgozott. Mágikus, népi motívumok jellemzik a költészetét, a nem emberi világ fontossága. A 2014 óta tartó háborúban luhanszki otthona megsérült, azóta Irpinben, Kijevtől nem messze él.

Vonnák Diána fordításai